

Olga Hopp räddar äppelskörden

Det var en gång ett litet rött äpple som hette Olga Hopp. Olga växte i ett träd ute på gården till ett stort egnahemshus tillsammans med sin äppelfamilj och sina vänner. Olga var skördesäsongens minsta äpple. Hon var ännu inte helt moget och satt hårt fast i sin gren.

På sensommaren, redan en bra bit in i september, åkte familjen i huset iväg på en semesterresa. Dessvärre hängde äpplena då ännu kvar i trädet och mognade, och familjen hade glömt att spanna upp ett nät som skulle fånga upp fallande äpplen.

Olga såg hur hennes mognare släktingar småningom började tappa greppet om sin gren. Hon var rädd för att de snart skulle lossna från sina grenar och falla ner till marken. Till Olgas förfäran föll ett äpple från en närliggande gren faktiskt redan följande dag! Men lyckligtvis hade någon lämnat en skottkärra under trädet, och i den fanns det ett mjukt täcke av bortrensad ogräs och hopräfsade löv som lindrade fallet.

”Det gick bra!”, ropade äpplet till de andra. ”Jag väntar här tills familjen kommer tillbaka och tar mig tillvara”.

Men Olga var orolig. Förr eller senare skulle följande äpple dimpa ner från grenen, och om det landade på den hårda marken i stället för i skottkärran skulle resultatet bli en otäck buckla.

Lyckligtvis var Olga ett kvicktänkt och mycket omtyckt äpple i trädgården! Hon hade många vänner.

Olga brukade hjälpa Vilma och Vanja Vinbär, som växte nedanför henne, genom att hålla utkik uppåt och varna om fåglar som emellanåt anföll vinbärsbusken med sina vassa näbbar. Hon brukade berätta roliga vitsar för bina i blomrabatten, och bina surrade och skrattade glatt åt dem. Alltid när ekorrarna kom skuttande förbi

henne i trädet brukade hon fråga hur det står till, skämta lite med dem och ge tips om var de roligaste svackorna och de bästa bohålorerna i trädet fanns.

Men nu var det Olga själv som behövde hjälp.

”Kära vänner, jag behöver er hjälp! Mina kusiner, min mormor och mina vänner håller alla på att falla ner!”, ropade hon.

På ett ögonblick hade fyra ekorrar och åtminstone trehundra bin hittat fram till trädet. Också Vilma och Vanja Vinbär hojtade att hela vinbärsbusken stod redo att hjälpa dem.

”Säg bara vad du behöver så hjälper vi dig!”, surrade bina fram, och ekorrarna på grenen nickade ivrigt.

Olga förklarade för vännerna, som var idel öra, att äppelnätet som familjen hade glömt att sätta upp var i trädgårdsskjulet. Dörren till skjulet var lyckligtvis aldrig i lås. Under Olgas ledning vävde vännerna ihop en plan på hur de skulle få nätet från skjulet och uppspant runt trädet. Och när planen var klar återstod bara att fullfölja den. Alla hade en uppgift att sköta när nätet skulle riggas upp.

”Lycka till!”, ropade äpplena och höll andan när ekorrarna och bina gav sig av mot skjulet.

Så började saker och ting hända: ekorrarna sprang fram till skjulet och lyckades med gemensamma krafter skjuta upp dörren. Bisvärmen flög in i skjulet och lyfte med ett örönbedövande surr nätet från hyllan och transporterade ut det. Binas arbetsledare ropade en strikt order – ”ORGANISERA ER, MARSCH!” – och på ett ögonblick hade bina bildat en perfekt kvadratform. Och se där! Nätet var uträtat! Samma sekund var bina redan på väg med nätet mot trädet. De bar nätet i alla fyra hörn.

(...Olga Hopp räddar äppelskörden)

”Toppen! Håll ett stadigt grepp bara”, ropade Olga medan äpplena och vinbären hurrade bakom henne. När nätet var nedanför trädets grenar höjde bina upp hörnen till ekorrarna som väntade på grenarna. Ekorrarna greppade tag i de snören som hängde i hörnen, men ve och fasa – nätet slank ur deras grepp och föll nu ner mot marken!

Men tack och lov var det ingen fara, För Vilma och Vanja hade varit skärpta i sin förstärkningsroll. De ropade ”åååhej!”, och samtidigt fångade busken upp nätet direkt ur luften, böjde ner sina elastiska grenar och slungade sedan som en fjäder upp nätet tillbaka i luften. Bina fick tag i hörnen och susade iväg upp mot ekorrarna igen.

”Hurra!” hördes en hel kör av röster ropa från äppelträdet. ”Otroligt! Försiktigt nu.”

Nu hölls nätet i ekorrarnas nypor, och de sprang några varv runt en gren med snörena. Så tittade de frågande Olga, vad skulle de göra nu? Nu blev Olga rådlös. Men som tur var visste Olgas mormor vad som behövde göras. Hon var ett minst hundra år gammalt rynkigt Granny Smith-äpple.

”Nu behövs det en knut: under, igenom, spänn åt!”, instruerade mormor med erfaren röst. Hon hade sett familjen binda fast nätet många gånger.

Ekorrarna gjorde vad hon sa. De drog åt knutarna med sina tänder allt vad de orkade, och slutligen var nätet på plats!

Alla äpplen i äppelträdet brast ut i jublande hurra-rop, bisvärmen instämde med ett glatt surr, ekorrarna sprang ett ärevarv längs grenarna, och vinbären gungade fram och tillbaka som besatta i vinbärsbusken!

”Tack kära vänner!” Olga var glad. Hon gungade och studsade precis som de andra äpplena, och hennes skratt klingade i luften. Plötsligt gungade hela trädet av glädje.

Och så, med gungningens kraft lossnade Olga och hennes vänner från grenen och föll ner i nätet! Men nu hände det inget farligt – nätet tog mjukt emot de fallande äpplena och slungade upp dem i luften på nytt. Luften fylldes av klingande skratt när äpplena studsade upp och ner i nätet som på en trampolin.

”Hoppborgsparty!”, ropade de glatt.

I nätet var det roligt att vänta på att familjen skulle komma hem från sin resa. Så gick det alltså till när Olga Hopp och hennes vänner räddade äppelskörden, och ordnade en rolig fest på samma gång!

→ **Barnen lär sig om:** samarbete, vänskap, lösningsorienterat tänkande, matens egenskaper, matens ursprung

→ **Anvisningar till fostraren:** Efter sagan kan ni diskutera vilka bär, grönsaker och frukter som kan växa hemma på gården och var man kan hitta dem.